

Sygn. akt II CSK 276/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Miasta Łódź
przeciwko Ł. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 9 grudnia 2014 r., sygn. akt III Ca 1115/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego oraz na potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości. Obie kwestie dotyczą zastosowania art. 5 k.c. w kontekście art. 68 ust. 2 u.g.n. przez sądy łódzkie w związku z powództwami o zwrot bonifikat. Skarżący twierdzi, że w praktyce większość powództw tego rodzaju jest na tej podstawie prawnej oddalana. W jego ocenie wyjątek zatem stał się regułą i w szczególności jest potrzebne sprecyzowanie przez Sąd Najwyższy czytelnych kryteriów, które pozwalałyby na zastosowanie w takich sprawach art. 5 k.c. Skarga kasacyjna nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania. Na tle art. 5 k.c. jest już bogate orzecznictwo sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, które precyzuje, jakie kryteria powinny być wzięte pod uwagę przy jego zastosowaniu. Szczególne znaczenie ma całokształt konkretnego stanu faktycznego. Nie ma podstaw i możliwości, aby te kryteria dyferencjować czy doprecyzowywać w kontekście poszczególnych rodzajów postępowań, które muszą być oceniane indywidualnie. W konsekwencji nie jest też anomalią, lecz normalnością powoływana przez skarżącego rozbieżność orzeczeń co do tego, czy w sprawach o zwrot bonifikaty art. 5 k.c. znajdzie zastosowanie - zawsze bowiem to na sądach *meriti* ciąży ocena zachowania konkretnych osób. Nie ma też automatyzmu w tego rodzaju sprawach, jak ta, z zastosowaniem art. 5 k.c., bo jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 sierpnia 2011 r., II CSK 640/10 (niepubl.), uprawnieni z tytułu udzielenia przy kupnie lokalu bonifikaty, jeśli nie dotrzymują warunku nie sprzedawania lokalu w określonym przez ustawę czasie i sprzedają go z zyskiem, sami pozostając w niezgodzie z zasadami współżycia społecznego, nie mogą skutecznie zwalczać prawa do dochodzenia zwrotu udzielonej im bonifikaty zarzucając

naruszenie art. 5 k.c. Z zastosowaniem w konkretnej sprawie art. 5 k.c. można zatem polemizować, ale tylko w ramach uzasadnienia podstaw kasacyjnych (zarzutów kasacyjnych), lecz już potrzeba doprecyzowania abstrakcyjnego i generalnego przesłanek zastosowania tego przepisu nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

W niniejszej sprawie pozwany wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, zawierającą wniosek o zasądzenie kosztów, jednak zarządzeniem odpowiedź tę zwrócono. Zarządzenie to zaskarżono, ale Sąd postanowieniem (k. 194) oddalił wniosek o uchylenie tego zarządzenia, brak zatem podstaw dla zasądzenia kosztów postępowania.